



Arjan Houtepen interviewt *Liesbeth van de Grift*

Drukke agenda's en (school)zieke kinderen. Het duurde even voor we elkaar te pakken hadden maar op 19 mei was het dan zover en had ik een Zoom-interview met nieuwe DJA-lid Liesbeth van de Grift. Liesbeth is universitair hoofddocent in de Geschiedenis van de Internationale Betrekkingen aan de Universiteit Utrecht. Ook is ze vicevoorzitter van de Utrecht Young Academy.

Hoe zien je dagen eruit tijdens deze crisis?

Ik werk alleen maar vanuit huis, vanuit mijn zolder. Mijn kantoor is echt gesloten en niemand mag er naar binnen. Ik leid de afdeling en probeer de sociale kant ook draaiende te houden. Daarvoor heb ik heel veel vergaderingen via Teams. Tijd daarvoor is wel moeilijk te vinden. Op dagen dat de kinderen thuis zijn ben ik bijna voltijds bezig met thuisonderwijs aan mijn kinderen van vijf en acht. Voor mijn gevoel is het echt het bij elkaar schrapen van halve uurtjes om te kunnen werken. Het is druk maar ik vind het ook wel een heel

bijzondere periode. Toen het begon heb ik direct besloten om me over te geven aan de situatie. Dat onderzoekstijd in een gat verdwijnt, is vervelend, maar daar kan ik nu niets aan veranderen. Ik vertel mezelf dat het geen zin heeft om daar nu over te gaan stressen.

Wat knap dat je daar zo nuchter in bent.

Tsja, ik ben erg gemotiveerd in mijn werk, maar probeer wat ik doe ook altijd te relativieren. Ik had geen vooropgezet plan om in de wetenschap terecht te komen, het is gewoon zo gelopen. Ik houd mezelf altijd voor dat er andere opties zijn als dit niet meer lukt, geschiedenisdocent of postbode wellicht.

Werk je aan vragen over de Covid-19-crisis, of heb je een aanvraag gedaan voor extra financiering?

Nee, het sloot niet direct aan bij mijn huidige onderzoek, waardoor het te veel tijd zou kosten om zo'n aanvraag voor te bereiden (en die was er niet). Ik zie wel raakvlakken, trouwens. De manier waarop wordt omgegaan met Covid-19 in verschillende landen is heel interessant vanuit historisch perspectief. Ik ben

wel kritisch op de grote focus op Covid-19. Ik vind dat je moet oppassen onderzoek niet teveel te richten op de korte termijn. Op de langere termijn gaan we als samenleving met meer 'crises' te maken krijgen. Vergeet bijvoorbeeld de klimaatcrisis niet.

Hoe communiceer je met je groep en collega's, hebben jullie ook gezamenlijke sociale meetings?

Ik maak veel gebruik van Teams. Maar gewoon bellen is ook wel fijn. Dat videobellen is eigenlijk best vermoeiend en het lijkt wel het enige te zijn wat we nog gebruiken. Mijn promovenda gaf laatst aan dat ze wel klaar was met Teams dus die komt binnenkort gewoon bij mij thuis langs, 25 km fietsen, en dan gaan we samen een ommetje maken. Ik was blij dat ze met dat idee kwam. Wat ik wel heel leuk vind aan videobellen is om een inkijkje te krijgen in de levens van collega's en te zien waar ze wonen. Laatst hebben we elkaar ook virtuele rondleidingen langs onze werkplekken. Dat geeft ook wel een leuke informele sfeer.

Heb je nieuwe hobby's of talenten ontdekt? Zo ja, welke?

Ja! Ik heb een moestuin(tje) gemaakt. Ik had al een hele tijd dat plan en nu dacht is "als ik me dan toch moet overgeven aan de situatie, dan kan ik maar beter meteen helemaal zen worden door een moestuin te maken". Ik moest allemaal aarde met mijn handen helemaal fijn maken. Dus ik heb een hele dag kluiten zitten kneden. Dat was heel ontspannend, ik raad het iedereen aan. De aardappels komen inmiddels op en ik heb kruiden geplant en wortels gezaaid. Dit is mijn terrein en ik kijk er elke dag naar. Om zo direct het resultaat te kunnen zien van je eigen werk geeft veel voldoening.

Wat zijn de korte- en langetermijneffecten van deze crisis op je werk?

Op korte termijn is het voor mijn onderzoek vooral belangrijk dat we niet bij onze bronnen kunnen. Die bevinden zich in archieven die nu gesloten zijn. Mijn onderzoek loopt wel echt vertraging op. Je ziet dat de verschillen nu veel duidelijker worden. De verschillen tussen mensen met en zonder zorgtaken, maar ook de verschillen tussen mensen met en zonder vast contract, en hoeveel zorgen zij zich nu maken.

Wat het effect op de lange termijn is, weten we volgens mij nog niet. Daarom wil ik er niet teveel op vooruitlopen. In mijn onderzoek houd ik me bezig met poli-

tieke veranderingen en maatschappelijke mobilisatie. Covid-19 is een interessante case study in een veel langere geschiedenis van onze omgang met rampen en conflict. In mijn onderzoek denk ik altijd na over wat er te gebeuren staat en hoe we daar als samenleving en als universiteit mee om moeten gaan. Dat is misschien het perspectief van een historicus: ik weet hoe snel dingen die normaal lijken, kunnen veranderen. In het verleden zijn er allemaal crises geweest en er gaan er ook meer komen. Misschien kan Covid een katalysator zijn om goed na te denken welke bijdrage wij als wetenschappers willen leveren aan het voorbereid zijn op toekomstige crises.

Enig idee hoe de anderhalvemeter-universiteit eruit komt te zien? Heb je creatieve ideeën?

Dat is nog onderwerp van discussie. Er zijn eigenlijk nog geen echte plannen voor hoe we weer open gaan, hoeveel mensen weer binnen mogen in de gebouwen etc. Ik maak me wel zorgen over hoe we weer terug moeten gaan naar enigszins normaal functioneren, terwijl er nog wel een heleboel restricties zijn. Op dit moment zeggen we: het is allemaal anders, maak je eigen inschatting van wat je wel en niet doet en zorg vooral goed voor jezelf. Maar als het allemaal niet perfect hoeft, hoe moet het dan? Wat zijn dan de criteria? Bij goed werkgeverschap hoort ook dat je duidelijk maakt wat de verwachtingen zijn die aan mensen worden gesteld.

Liesbeth op de website van de Jonge Akademie

[Bekijk hier de video van Liesbeth](#)

[Bekijk hier de ledenpagina van Liesbeth](#)